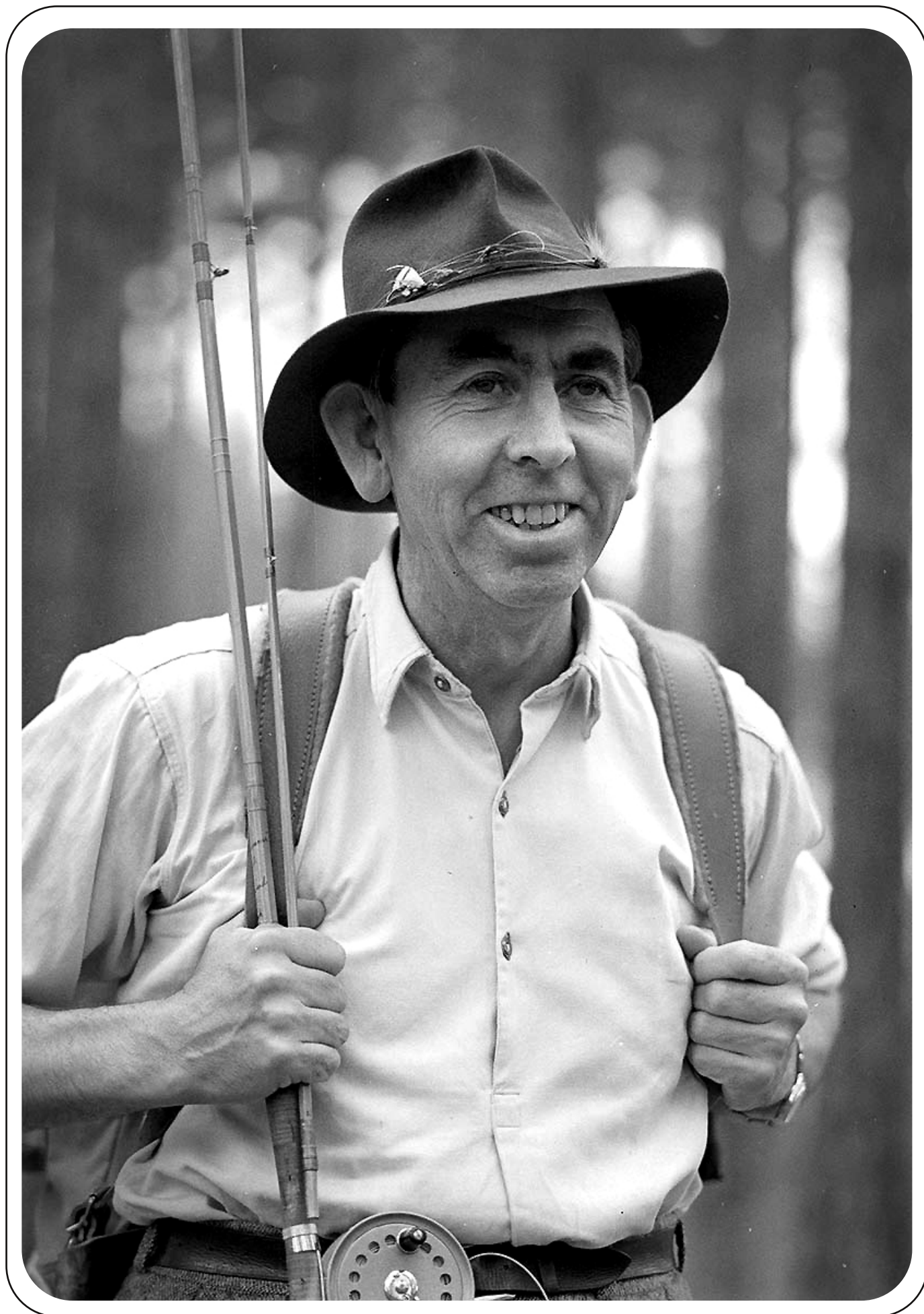

Poet i slokhatt, sorglös bohem eller världsfrånväänd romantiker...

Under min tid som chefredaktör för tidningen Sportfiskaren i slutet av 1980-talet fick jag bland annat förmånen att få göra en längre intervju med fiske- och naturförfattaren Hans Lidmans änka Clary Lidman i Edsbyn samt även få en pratstund med Hans Lidmans mångåriga fiskekompis Stig Elvén. Resultat blev ett porträtt av Hans Lidman, som för första gången gav den sanna bilden av den populärare författaren – en bild som på många sätt skiljer sig från den som Hans Lidman själv låtit förmedla via sina böcker, men som också skänker ytterligare förståelse och djup åt hans författarskap. * *Här återges porträttet av Hans Lidman i stort sett ordagrant, och med intervjuuttalanden i den presensform de hade, när artikeln publicerades i Sportfiskaren nr 5/1987. Jag har endast stuvat om inledningen samt gjort enstaka, mindre korrigeringar.*

För många är Hans Lidman fiskeskildraren och naturskribenten nummer ett. Men vem var han egentligen – mannen bakom den karaktäristiska slokhatten, som skrev om fiske som ingen annan? I det här porträttet av Hans Lidman berättar två av dem som stod honom närmast – hustrun Clary och fiskekompisen Stig – om en komplicerad och ångestfylld konstnärssjäl, fjärran från den sorglösa bohem, som hans böcker målar upp...

DEN SANNA BILDEN AV HANS LIDMAN

En ensam, skygg skogsvandrare med ränsel och slokhatt. En poet och naturlyriker, fjärran från vardagens slit och grå bekymmer. En sorglös bohem, med solen som klocka och hungern som arbetsgivare...

Många är vi som inom oss har målat upp just den bilden av Hans Lidman, vår särklassigt populäraste och mest lästa fiske- och naturförfattare. Men bilden av naturromantikern och bohemen, som tar dagen som den kommer, är naturligtvis frammanad av honom själv. När Hans Lidman i sina böcker smyger på Svartåns skygga öringar, när han febrig av myggstick och knottbett vacklar fram över fjällvidderna, när han i jublande adjektiv beskriver naturens skönhet, när han rusig av fiskelycka glömmer både tid och rum - då är det just den bilden av sig själv han förmedlar.

Men sanningen var – som så ofta – en annan och i det här porträttet av Hans Lidman berättar två av dem som stod honom närmast – hustrun Clary och fiskekompisen Stig – att bakom slokhatten, poesin och naturroman-

tiken dolde sig i stället en ångestfylld och komplicerad konstnärssjäl, som oroade sig för miljöförstöringen långt innan begreppet ens var uppfunnet, som hela livet kämpade för att bli erkänd som "riktig" författare och som ställde allt större krav och förväntningar på sig själv. Krav och förväntningar som ledde till ett dramatiskt slut...

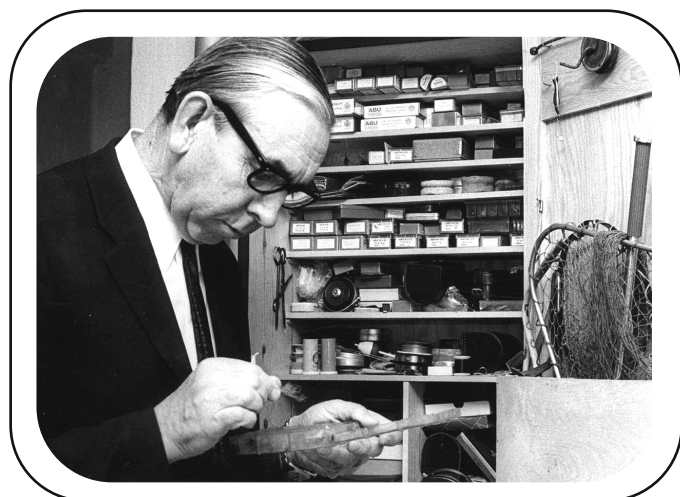
Men Hans Lidman var också en älskad familjefar och omtyckt vän, en stor konst- och litteraturkännare, en hängiven hembygds kämpe och inte minst: bakom bilden av en bohem dolde sig en första klassens pedant och ordningsmänniska!

Ja, det stämmer", säger Clary Lidman. "Hans var mycket noga och pedantisk med det mesta han företog sig. Gjorde ordentliga förberedelser och lämnade ingenting åt slumpen. Han plöjde igenom massor med böcker och annan litteratur, innan han reste någonstans för att samla material till en ny bok. Och när han kom hem, hade han med sig tjocka buntar med anteckningslappar, där han hade antecknat

allt, precis allt, som kunde vara användbart, när han sedan skulle skriva. Och hans arbetsrum! Där rådde den mest perfekta ordning man kunde tänka sig. Allt på rätt plats, i snöräta rader och symmetriska staplar. Papper, pennor, böcker, fiskespön, rullar, flugaskar och draglådor, kläder och annan utrustning - allt hade sin givna plats och ingen fick rubba ordningen! Och på min badrumsvåg stod Hans ryggsäck, där han ständigt plockade i och ur grejor inför sina resor. Det gällde att få med så mycket som möjligt till lägsta möjliga vikt..."

Hans Gustav Otto Lidman föddes den 22 augusti 1910 i Sveg i Härjedalen, Jämtlands län. Redan innan han hunnit fylla två år, flyttade familjen till Edsbyn i Hälsingland, där fadern, skogsinspektorn Otto Lidman, grundade Edsbyns Träförädling. Men knappt hade familjen Lidman slagit sig ner i Edsbyn, förrän tragedin drabbade dem. Otto Lidman, plågad av en reumatisk sjukdom, tog sitt liv och hustrun Kristina lämnades ensam med Hans och de övriga barnen. Hans Lidman var då ännu inte tre år fyllda.

Uppväxtåren blev svåra. Familjens förhoppningar knöts till sonen Hans, men han var inte speciellt lagd åt skolstudier. Att fiska i Ullungen eller smyga på räven i Bäck var långt trevligare än att tillbringa tråkiga timmar på en hård skolbänk.

Efter den oregelbundna och bristfälliga skolgången tog Hans Lidman tillfällighetsjobb som flottare och skogshuggare. Han läste också på korrespondens och började utbilda sig till vägmästare. Men hela tiden fanns i bakhuvudet en längtan efter något annat. En dröm och en trängtan att få uttrycka sig i ord och skrift

Exakt när Hans Lidman började skriva på allvar, vet man inte. De första försöken skedde troligen i det tysta, kanske till och med utan tanke på publicering.

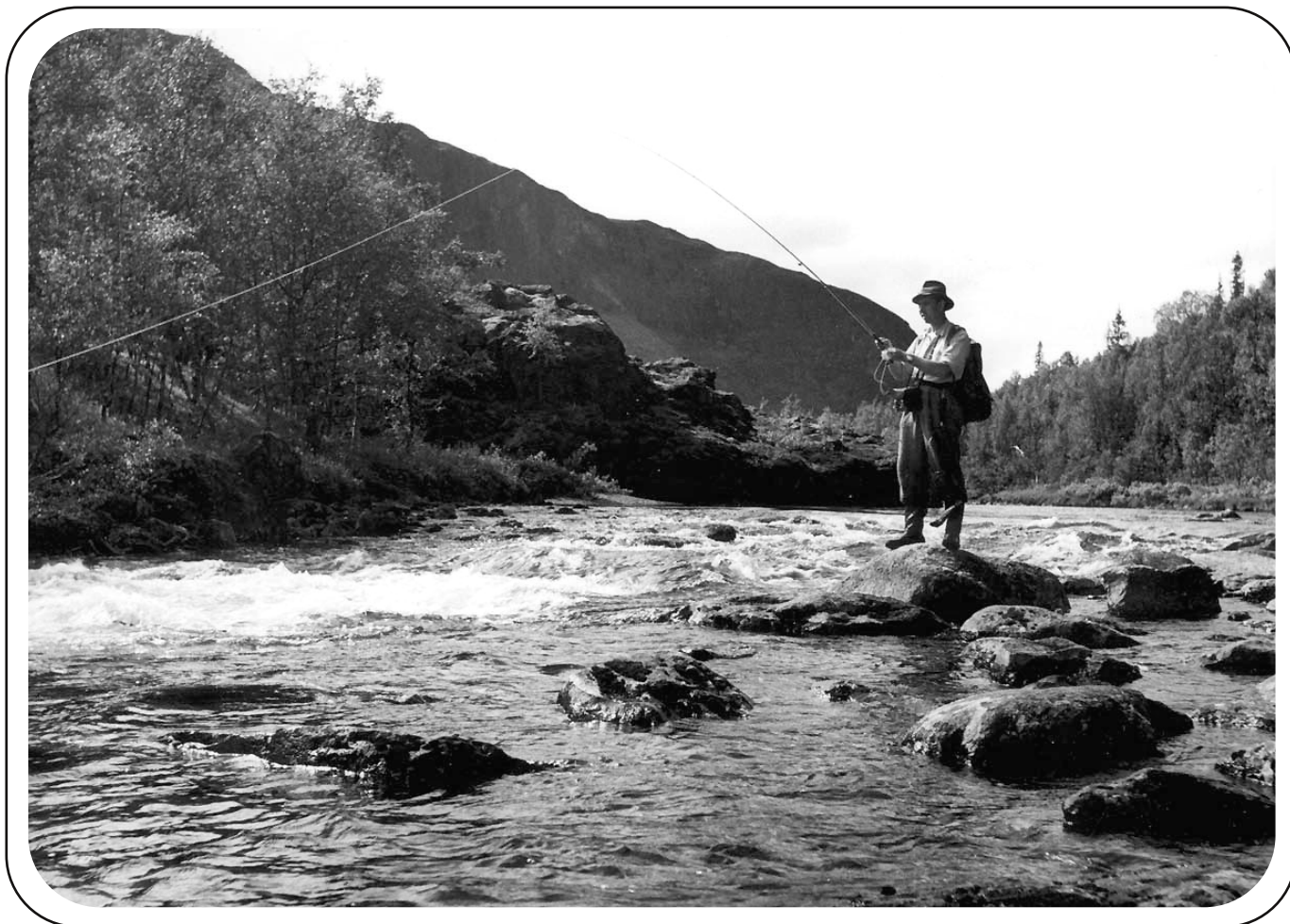
Hemma hos Hans Lidmans änka Clary finns pärmar fyllda med handskrivna manus från den mycket unge Hans Lidmans hand. Dessa skrev han redan som tonåring, men de blev aldrig publicerade. Som den ordningsmänniska han var, sparade han dem dock i alla år, noggrant arkiverade och undanstoppade.

Så småningom började Hans Lidman emellertid skicka in små hembygdsnotiser och fiskereportage till lokaltidningarna och fick också alster antagna av veckotidningar samt jakt- och fisketidskrifter. Det gav inte mycket pengar, men det gav erfarenhet och stärkte Hans Lidmans självförtroende. Kanske, tänk om det skulle gå att skriva böcker också? Och kanske till och med leva på författandet..?

I augusti 1939 kom det en ny lärarinna till Edsbyn. En 24-årig, söt och intelligent flicka vid namn Clary Näslund. Redan under sin

Hans Lidman var pedant och ordningsmänniska. Han gjorde alltid noggrann research inför sina resor och reportage och i hans arbetsutrymmen rådde perfekt ordning, såväl bland böcker och manuskript som bland flugaskar, fiskedrag och rullar...

Fisket kom tidigt in i Hans Lidmans tillvaro. Redan i pojåkåren blev det hans käraste sysselsättning, som ofta fick "ersätta" tråkiga timmar i skolbänken. Och fiskefebern höll sedan i sig i hela hans liv.

första arbetsdag i skolan träffade hon Hans Lidman och det var ett möte som Clary sett fram emot...

"Det fanns nämligen ingen pekpinne i min skolsal", berättar Clary. "Någon sa, att den hade "den där Lidman" tagit! Han hade hållit föredrag på en jakt- och fiskeutställning och använt "min" pekpinne. Men jag behövde den för min undervisning och var angelägen om att få träffa "den där Lidman" och få tillbaka pekpinnen!"

I en av skolans trappor träffades de två. Clary fick sin pekpinne, men det hände också något annat och större.

"Det tände väl till, som man säger," skrattar Clary. "Hans och jag drogs till varandra och redan efter några månader var vi ett par och startade ett långt liv tillsammans."

Mötet med Clary blev en vändpunkt för Hans Lidman. Plötsligt fick han någon att dela

sina drömmar och planer med. Någon som inspirerade honom, men som också kunde kritisera och ge råd. Hans författarplaner tog sig allt fastare former och 1941 kom den första Lidman-boken i tryck. Clary och Hans finansierade själva utgivningen och boken trycktes på Edsbyns Accidenstryckeri.

Debutverket var en ganska enkel bok. Den hette "Från 1800-talets Ovanåker" och byggde på intervjuer och samtal med gamla människor och bygdeoriginal, som Hans Lidman träffat under sina många strövtåg och fiskefärder inom Ovanåkers kommun.

Men isen var bruten. Det gick att skriva böcker! Efter debuten brast alla fördämningar.

Trots att makarna Lidman i början ofta levde under knapphetens magra stjärna, satsade Hans mer och mer på att försöka bli författare på heltid.

Året efter – 1942 – kom första fiskeboken. Den

gavs ut på Lindblads förlag och hette "Fisket i våld". I dag en av våra verkliga klassiker!

Nästa bok kom inte förrän 1945. Den treåriga pausen berodde dock inte på brist på inspiration eller material, utan på krigsårens inkallelser och mobiliseringar. Hela tiden samlade Hans material. Han drog ut på fiske och naturströvtåg, så snart han kunde. Antecknade, noterade, fotograferade och planerade. Och så fick han kontakt med den fiskeintresserade bokförläggaren *Carl Nordenfalk* på Norstedts förlag. Denne tog hand om Hans Lidman och inspirerade honom att gå vidare.

"All uppdämd skrivarlust bröt nu fram hos Hans", minns Clary. "I vår lilla tvårummare knattrade skrivmaskinen dygnet runt."

Tystnade skrivmaskinen någon gång, så var det när den nyblivne fadern med pannan i djupa veck travade runt babykorgen och tuggade på en mening, ett ord som inte fått sin rätta form, en tanke som inte ville låta sig fångas, en doft, en aning, ett fågelläte, ja, allt måste förvandlas till svarta bokstäver på ett vitt pappersark.

Resultatet blev "*Det nappar i Svartån*" och resten är litteraturhistoria...

Ur den lidmanska skrivmaskinen rasade nu manuskripten i allt stridare strömmar. Det blev till en, ofta två, böcker om året. Och dessutom mängder med tidningsartiklar, hembygdsskrifter, etc. Fram till sin död 1976 gav Hans Lidman ut inte mindre än 50 böcker! Och postumt har ytterligare ett stort antal böcker kommit ut – och ändå finns det fortfarande opublicerat material kvar...

"Hans tycktes aldrig lida brist på material eller inspiration", berättar Clary Lidman. "Tvärtom plågades han de sista åren av att han hade alltför mycket i huvudet. Alltför många idéer och uppslag. Detta gjorde honom nästan desperat. "Mitt huvud är för litet. Det räcker inte till", kunde han ofta säga. "Jag kommer aldrig att hinna med allt!"

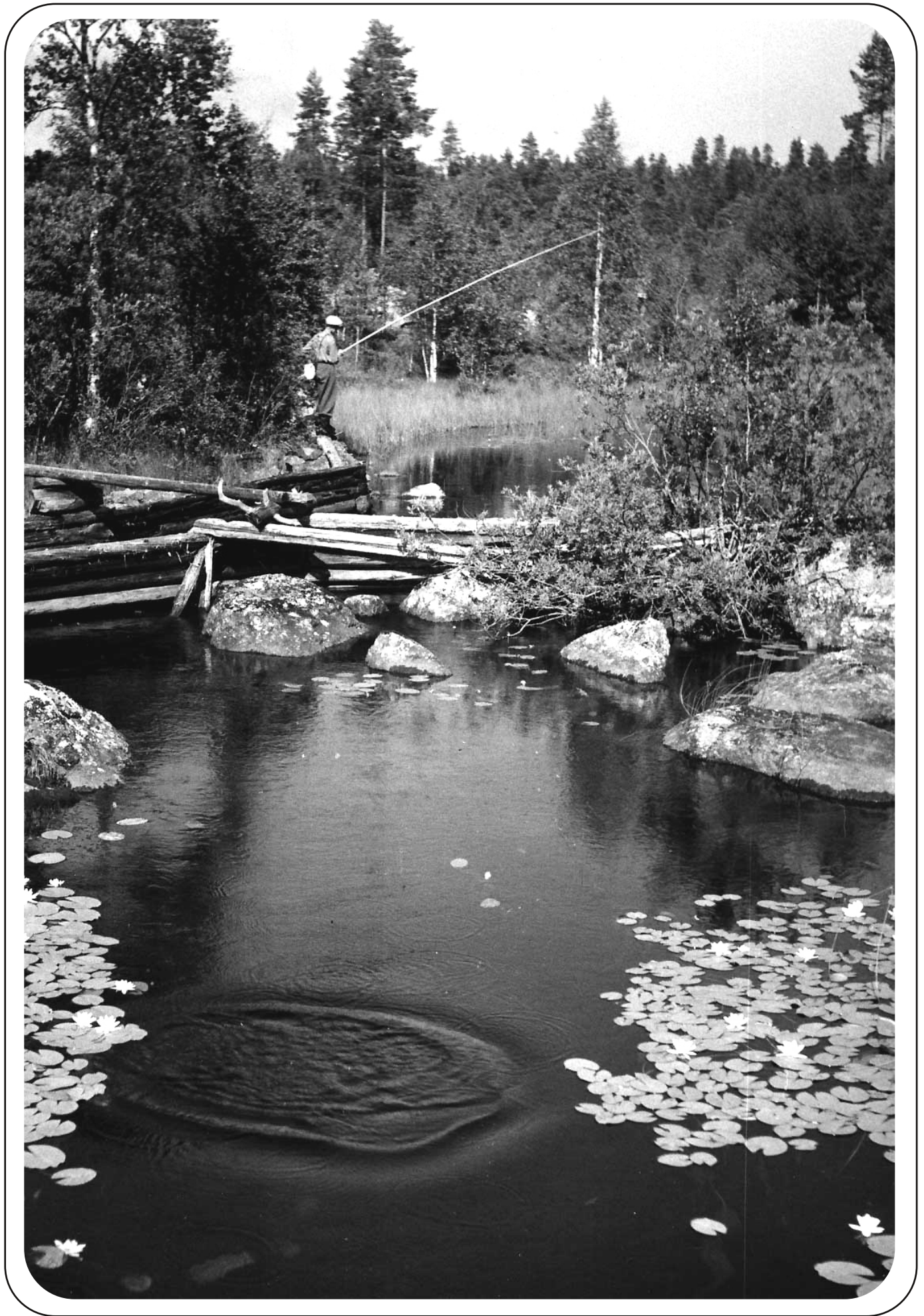
Med den enorma produktion och den arbetstakt, som Hans Lidman hade, förstår man att någon bohem och dagdrömmare kunde han inte vara.

"Nej, verkligen inte", säger Clary. "När han skrev, hade Hans ett mycket hårt och väl inrutat arbetsschema. Hans rutiner följde vissa klockslag och var de samma dag efter dag. Han steg upp och satte sig att skriva exakt klockan åtta på morgonen. Sedan skrev han fram till halv elva, då han gick för att hämta posten. Därefter kokade han två ägg, åt frukost, vilade en stund och skrev sedan vidare till klockan fyra, då han gick ut och grävde på tomten. Där har du Hans Lidman i ett nötskal!"

Efter "*Det nappar i Svartån*" 1945 blev Hans Lidman författare på heltid. Under de närmaste tio åren handlade hans böcker mest om fiske, jakt och natur, uppblandat med folklivsskildringar och människoöden, hämtade mest från hemtrakterna kring Voxnans dalgång och Hälsinglands skogar, eller från de allt längre fiskeutflykterna till fjällen.

Som fiske- och naturskildrare var Hans Lidman unik. Med åren finslipade och renodlade han sin stil. De första årens översvallande, ibland svulstiga berättarglädje ersattes efterhand med ett mera ordknäppt språk, där varje mening, varje ord var vägt på guldvåg. Ingen kunde som han förmedla känslor och stämningar i naturen. Han var en mästare, när det gällde att beskriva sportfiskets charm och vedermodor: smygandet, väntan, myggsurret och knottklådan, det första vaket, kampen med fisken, glädjen över en lyckad fångst eller besvikelsen och tomheten, när tafsens brister...

Inte minst i sina fiskeskildringar balanserade Hans Lidman ibland på gränsen till det pekoral. Men han höll sig alltid på rätt sida! Hans ordval var alltid det rätta, det perfekta i just den situation som skildrades. Det är en konst och en begåvning, som är få förunnat. I

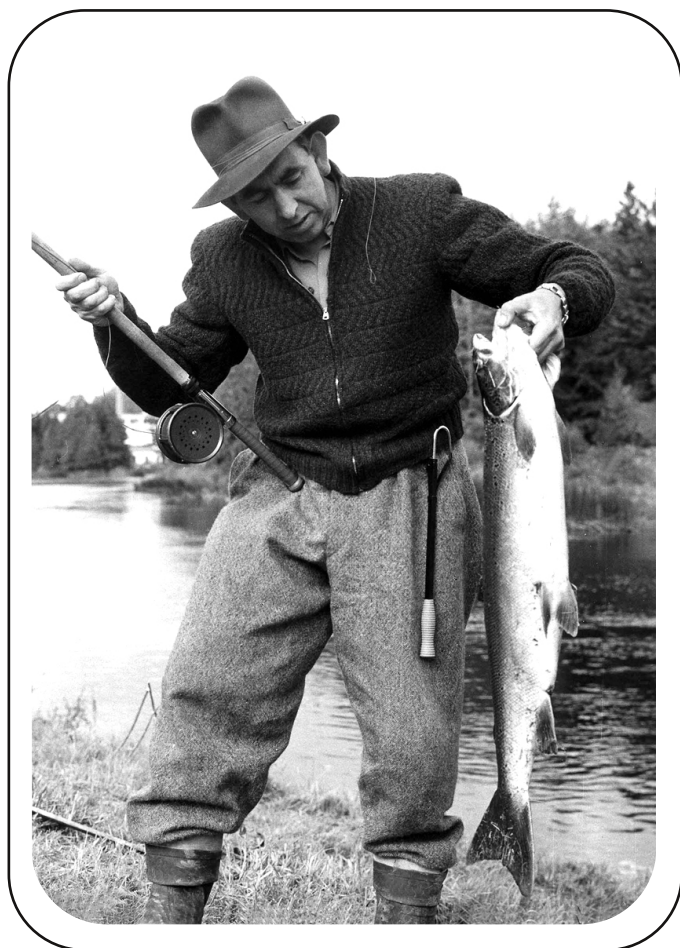
Den idylliska skogsån Mållånsboån var i många år Hans Lidmans "eget" fiskeparadis. I böckerna mer känd som "Svartån"...

det avseendet har Hans Lidman knappast någon motsvarighet eller efterföljare i svensk naturlitteratur. Många har visserligen känt sig manade att försöka ta upp den lidmanska manteln efter hans död, men få har ens kommit i närheten av Lidmans språkliga genialitet och ordbehandling.

Hans Lidman var inte bara en mästare att i ord skildra sina upplevelser. Han var också en duktig fotograf och med åren blev bilderna minst lika viktiga för honom som texten. Han köpte allt mer avancerade fotoutrustningar och kunde lägga ner otaliga timmar för att få just den bild han ville ha till sin text. Och om han inte lyckades fånga den rätta bilden, fick manuset vila i två, tre, kanske fyra år i väntan på Bilden...

”Hans kunde tillbringa en hel dag med att försöka fotografera ett flygfä, som skulle titta in i kameran på ett visst sätt”, berättar Clary. ”När sedan den stackars insekten släpptes fri, var den så trött att den knappt orkade flyga!”

Som fiske- och naturfotograf bildade Hans Lidman skola. Inte minst hans fiskebilder

innebar något helt nytt. Tidigare fiskeförfattare hade oftast nöjt sig med att illustrera sina berättelser med foto av fångade fiskar, som hölls upp av stolta fångstmän. Ju fler och ju större fiskar desto bättre. Men Hans Lidmans bilder hängde intimt samman med hans texter. Det han skrev i ord skulle läsaren också kunna uppleva genom bilden. Han fångade stämningar, känslor och sinnesintryck i sina bilder. Han trängde naturen in på livet, han visade de små detaljerna och de minsta krypen. Han såg skönheten i en fjunig blomstjälk, i ett glänsande fisköga, i en skalbagges blänkande pansar.

En av de som på nära håll följde Hans Lidmans utveckling som fotograf var fotografen (!) Stig Elvén i Edsbyn. Stig och Hans var fiskekompisar sedan många år och i många av Lidmans fiskeberättelser finns Stig med. Men trots att Stig var fotograf till yrket, så ville Hans alltid själv ta bilderna till sina böcker. Stig fick nöja sig med att agera motiv och sedan under Hans överinseende framkalla och kopiera bilderna i sitt mörkrum.

”Det var långa och jobbiga dagar och nätter i mörkrummet”, minns Stig Elvén. ”Hans var mycket noga med hur bilderna skulle exponeras. Han ville ofta göra delförstoringar, experimentera med skuggningar, beskärningar, med mera.”

Men även om han inte fick ta bilder till böckerna, så hade Stig alltid sin egen kamera med och passade på att ta bilder på Hans i olika situationer.

”Hans Lidman var mycket skygg för kameran”, berättar Stig. ”Han blev stel och besvärad, när han skulle plätas.”

Hans Lidman gillade och praktiserade alla typer av sportfiske, men med åren blev han en mer och mer inbiten flugfiskare. Men även där var han något av en allätare – han älskade att smyga med enhandsspö och torrflugor för att locka skygga öringar och rödingar i älvar och sjöar i skogslandet eller fjällen, men han uppskattade också det tyngre flugfisket med tvåhandsspön efter lax och havsöring. Inte minst som på bilden i välbekanta Mörrumsån, där han ofta fiskade såväl på ABU:s privata vatten vid Svängsta som på Kronolaxfiskets sträcka i Mörrum.

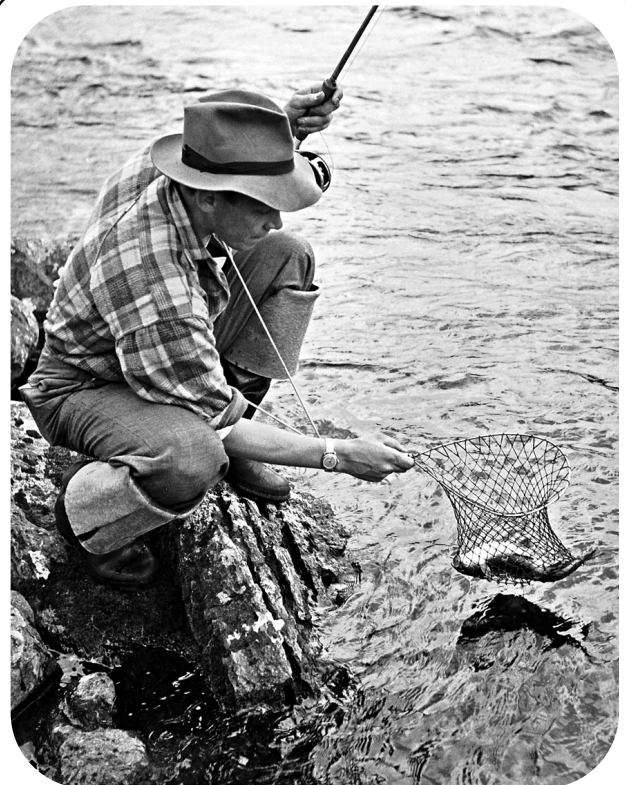
Hans Lidman och fotografen Stig Elvén – här för ovanlighetens skull fångade på samma bild - var fiskekompisar sedan unga år och Stig figurerade ofta i Hans böcker. Men trots att Stig var fotograf till yrket så ville Hans Lidman alltid själv ta bilderna till sina böcker. Och med tiden blev Lidman själv också en framstående fotograf och bildskapare.

Som fiskekompis och färdkamrat på otaliga äventyr i hälsingeskogarna och bland fjällen lärde Stig känna Hans Lidman bättre än de flesta. Inte minst som sportfiskare.

”Hans var en av de bästa fiskare, jag träffat på”, säger Stig. ”Han gillade alla typer av fiske, men blev mer och mer förtjust i flugfisket. Och han fick alltid fisk, när vi var ute. Själv blev jag ofta utan, men Hans hade den där speciella känslan och förmågan att få fisken – inte minst de riktigt stora - att hugga, när ingen annan lyckades.”

De två kumpanerna Hans och Stig drog runt till massor av fina fiskevatten på sina färder. De levde ofta primitivt, bodde i dragiga flot-tarkojor, i gistna kvarnar eller sov under bar himmel. Och fiskade, fiskade och fiskade!

”Det var livet”, säger Stig. ”Och på den tiden fanns det ju fisk också!”

Stig Elvén, som här håvar en flugfångad öring, figurerade ofta i Hans Lidmans fiskeböcker.

Hans Lidman i en miljö där han trivdes och kände sig hemma – i en eka på en sjö, kanske på väg till ett nytt fiskevatten eller på väg ut till ett av sina många strövtåg i naturen.

Men det fanns ett speciellt vatten dit Stig inte kom. Eller inte fick komma, rättare sagt! Det var en liten, idyllisk skogså, några mil från Edsbyn. Den hette *Mållångsboån* och den var Hans Lidmans " eget " paradiset. Här hade han under några år ett helt fantastiskt fiske efter öring. Och ån, dess stridbara fiskar, den gista gamla kvarnen och den trolska naturen inspirerade Hans Lidman till några av hans bästa fiske noveller.

Men namnet på ån ändrade han förstas i sina manus! Och så kom det sig att *Mållångsboån* gick till den svenska sportfiskelitteraturens historia som – *Svartån!*

"Det finns en Svartån här i trakterna", säger Stig, "men det var inte den, som Hans skrev om i sina böcker. Nej, det var just *Mållångsboån* och ibland med inslag från andra vatten. Men han ville aldrig avslöja namnet eller platsen för någon. Inte ens för mig - trots att han med författarens frihet lät mig "fiska" i Svartån i flera berättelser!"

Fisket i "Svartån" var på topp under några år, sedan rensade den lokala flottarföreningen ån och fisket spolierades för gott.

"Det där visste Hans om", berättar Stig. "Han hade fått tips om "Svartån" av en skogskar, som han träffat och han visste att åns dagar som fiskevatten var räknade. Så Hans passade på att njuta av det fina fisket, så länge det varade. Och han ville vara ensam där. Och jag klandrar honom inte – jag hade nog inte själv berättat för någon annan, om jag fått tag i en sådan fiskepärla!"

Imitten av 1950-talet inspirerades Hans Lidman att åka längst norrut i Norden – till Nordkalotten. Det blev inledningen till en ny och delvis annorlunda fas i hans författarskap.

Hans böcker kom nu alltmer att handla om människor, historia och livets stora gåtor. Han engagerade sig djupt i den lilla och udda män-

niskans tillvaro, i den svåra konflikten, när gammal kultur och modern utveckling kolliderar, i den allt snabbare miljöförstörelsen, och i bristen på respekt för tradition och gammal visdom.

Nästan varje sommar i tjugo års tid reste Hans Lidman till Nordkalotten, för att leta material till nya böcker. Sex, sju, ibland åtta veckor stannade han borta. Vandrade över vidderna med ryggsäck och fiskespön, letade nya fiskevatten och nya människoöden att skildra.

Hans Lidman reste också söderut, till Tiveden och Kolmården, där han vandrade i *Tintomaras* spår och skrev om gamla tiders sägner och hednatro.

Han skrev också boken om *Lim-Johan*, den försmäddade och förlöjligade bymålaren *John Erik Olsson*, vars tavlor förvisats till torrdass och uthus, ända tills Hans Lidman gav denne genialiske naivist upprättelse och en välförtjänt plats i den svenska konsten.

De åren slet otroligt hårt på Hans", berättar Clary Lidman, "inte minst på hans psykiska hälsa. Han engagerade sig så hårt i de människor han mötte och de öden han skulle skildra. Han blev deprimerad och nervös. Ångestfylld och grubblande. Efter varje resa gick det månader, innan han återhämtade sig. Och ändå var han beredd att åka igen nästa sommar. Det blev som ett tvång för honom."

Det plågade också Hans Lidman, att han aldrig blev riktigt erkänd som författare. Hans fiske- och naturböcker hade visserligen rosats, men de hade också placerat honom i ett fack. Att hans böcker under de sista tjugo åren var kulturhistoriska dokument med starka skönlitterära kvaliteter, var det ingen kritiker, som tycktes förstå.

"Han fick nästan alltid fin kritik för sina böcker", säger Clary, "fast de betraktades hela tiden som fiske- och naturböcker. Men de var ju mycket mer än så."

De sista åren av sitt liv blev Hans Lidman alltmer deprimerad och grubblande. Han

Hans Lidman riggar sitt flugspö vid något avlägset fjällvatten och gör sig klar för ännu ett nappatag med en storöring!

Slokhatten, kaffepannan, flugspöna, ränseln och en brusande skogsälva i bakgrunden. Mycket mer Hans Lidman än så kan det inte bli.

plågades av minnet av fadern, som tog sitt eget liv. Han lovade visserligen Clary, att han aldrig skulle göra något sådant, men för en annan god vän erkände han att rädslan och skräcken för att göra just det, bubblade inom honom.

"Han hade också märkliga tvångstankar", berättar Clary. "Under en tågresä i Murmansk, där Hans hade fotograferat utan tillstånd,

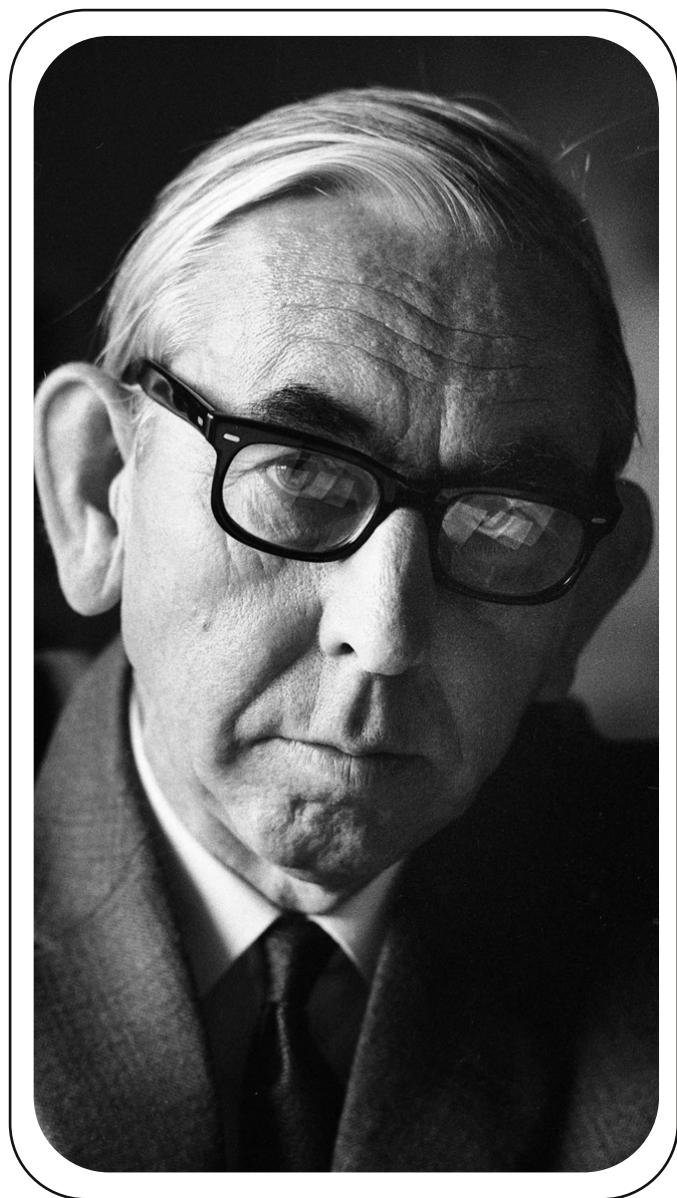
Efterhand blev bilderna lika viktiga som texterna i Hans Lidmans böcker. Han ville ta alla bilder själv och kunde tillbringa timmar och dagar med att få till den rätta bilden, som tillsammans med texten skulle ge läsaren en helhetsupplevelse. Hans Lidman skaffade med åren också allt fler kameror och avancerade objektiv.

hade han blivit hotad med pistol av en rysk militärpolis. Den där känslan av en kall pistol-pipa, som pressades mot hans nacke, förföljde honom sedan ständigt. Han kunde ofta tala om "nackskott", som om han hade någon slags märklig drift att få uppleva det på riktigt..."

Det har tagit Clary Lidman mycket lång tid – mer än tio år – innan hon nu orkar och vill tala om det som hände. Chocken och sorgen och inte minst skuld känslorna var enorma. Frågetecknen oändliga. Men till slut insåg Clary att ingen, inte ens hon, hade kunnat hindra det som skedde. Det fanns inga rop på hjälp, inga synliga tecken på den annalkande katastrofen.

I familjens hägn. Mamma Clary spelar på det nya pianot med pappa Hans och döttrarna Karin och Elisabeth som intresserade åhörare.

Bakom böckernas bild av en "fågelfri" bohem fanns en allvarlig och känslösam människa, som med åren också blev alltmer grubblande och nedstämd.

Det var bara en helt vanlig dag, som övergick i en helt vanlig kväll...

Natten till den fjärde april 1976 tog Hans Lidman sitt liv. Skräcken för fadersarvet be-sannades. Mardrömmen i Murmansk blev verklighet.

Men vad var det egentligen som hände? Var det kraven, förväntningarna, ångesten och den allt mer ökande rädslan för att inte hinna eller kunna skriva allt det, som ville komma på pränt, som krävde sin tribut? Eller var det tvångsbilden från den ryska tågkupén, som tog överhanden? Eller var det rent av ett misstag?

Bredvid Hans Lidman hittades hans revolver. Magasinet hade innehållit fyra patroner. Tre av dem stod prydligt uppställda på arbetsbordet bredvid hans säng i skrivrummet. Den fjärde satt i loppet, avlossad...

Varför hade han tagit ut de tre skotten? Var han så säker på sin sak? Eller hade hans sömn-druckna hjärna, utmattad efter en hård arbetsdag, räknat fel? Trodde han att han tagit ut alla patronerna, så att han utan risk i nattens mörker återigen kunde uppleva hur det kändes, när en kall pistolpipa pressades mot nacken..?

Ingen vet.

Copyright © Jerry Petersson/JP Press Agency 2020

*Stig Elvén avled den 19 april 2002, i en ålder av 83 år.
Clary Lidman gick bort den 12 maj 2012. Hon var då nästan 97 år gammal.
Hans och Clary Lidman ligger begravda i Hans Lidmans familjegrav på
Ovanåkers kyrkogård.*

Bilderna till denna artikel är hämtade dels från den ursprungliga intervjun i Sportfiskaren 1987, dels från Hans Lidman Sällskapets hemsida och publiceras med benäget tillstånd av Hans Lidmans efterlevande döttrar Karin och Elisabeth.

**Du som vill veta mer om Hans Lidman Sällskapet:
gå till <https://hanslidman.se/> Rekommenderas!**

På nästa sida: En stor sammanställning av Hans Lidmans viktigaste böcker! >>>

HANS LIDMANS VIKTIGASTE BÖCKER

Här är ett fylligt urval av Lidmans viktigaste böcker. Många tillhör i dag våra klassiker och framförallt förstaupplagorna av de tidigaste böckerna är värdefulla och svåra att uppbringa. Sammanställningen är huvudsakligen gjord av Clary Lidman i samband med intervjun med henne år 1987 och senare kompletterad vad gäller postuma utgåvor och nyttgåvor. Böckerna är inordnade under rubriker, som anger deras huvudsakliga ämnesområden.

Hembygdsböcker

En jägares ungdomssynder, 1950
Den sjungande dalen, 1954, omarbetad upplaga, 1958
Pärlugglans skog, 1960
Mina lyckliga år, 1963
Solen och frosten, 1965
Nådasmulor, 1968
Tusen vingar, 1970

Fiske och jakt

Fisket i våld, 1942, omarbetad upplaga, 1968
Det nappar i Svartån, 1945, omarbetad upplaga, 1958
Fjällfisken hugger, 1948
Fiskefeber, 1952, omarbetad upplaga, 1960
Nappatag, 1955
Laxögat, 1959
Lax i Mörrum, 1962
Gäddan som alltid högg, 1964
Napp i norr, 1971
Bruset från Björnån, 1975

Natur och människor

Skogen kallar, 1946
Skogsvandringar, 1947

Fäbodnatt, 1951
Sommardagar, 1951
Vinterdagar, 1953
Sommar i torpet, 1956
Bortom stigarna, 1956
Mångmilaskog, 1959
Tranropet, 1960
Sommarkväll vid Svartån, 1961

Från Nordkalotten

Nordkalott, 1957, omarbetad upplaga, 1964
Äventyr i norr, 1963
Kamrat i norr, 1965
Under silverbågen, 1969
Resa in i solen, 1973
Lapplands stjärna, 1975

Kolmården och Tiveden

I Tintomaras spår, 1967
Gudanatt, 1972
Munkakliv, 1974

Konstnärsbiografier

Lim-Johan, 1971
Olle Nordberg, en nordisk faun, 1974

Postuma & nyttgåvor

Fina fisken, 1976
Dansen kring järnet, 1977
Vargen tog min Mari 1978
Polarnatt, 1979
Det gula ögat, 1981
Renstigen, 1984
Finnskog, 1985
Skogsvandringar, nyttgåva, 1985
Möte vid Svarttjärn, 1986
Fjällfisken hugger, nyttgåva, 1987
Kring kojelden, 1987
Uvabo-Karin, 1988
Bortom stigarna, nyttgåva, 1989
Det nappar i Svartån, nyttgåva, 1990
Nappatag, nyttgåva, 1991,
Mina lyckliga år, nyttgåva, 1992
Fisket i våld, nyttgåva, 1993
En vit fluga i Jaurekaska, 1995
Min bäck, min å, utgiven i samarbete med Hans Lidman
Sällskapet, 2004
Den nya vägen (*Hans Lidman Sällskapet*), 2007
Nattens Drottning och andra flugor ur Lidmans flugask, 2008
m fl